
HEGYVIDÉKI IGEHIRDETÉSEK

MEGHALLGATTALAK

Zsoltár 81,8.

2017. FEBRUÁR 05.

Lekció: Mózes 2. könyve 17. rész 1 – 7. vers

Imádkozunk: Magasztalunk, Mennyei Atyánk, Krisztusunk által, hogy nem kell a régi kérdést újra és újra felvetnünk: köztünk vagy-e vagy nem vagy közöttünk, velünk vagy-e vagy nem vagy velünk? – mert minden nap tapasztaljuk hűségedet, kóstoltatod velünk az eljövendő világ erőit, megízlelhetjük jószágodat, és szereteteddel átkarolsz bennünket, hiszen az a Te neved, hogy: Meghallgató. Meghallgatod imádságainkat, eszedéseinket, gyógyulást hozol betegségekben, vigasztalást a gyászban, erőt az erőtlenségben, világosságot a sötétségben, bátorságot nehéz küzdelmeink közepette, de mindenek fölött megalapozott reménységet, boldog hitet a mi Urunk Jézus Krisztusunkban. Add hát, Mennyei Atyánk, hogy most, ahogy Téged dicsőítünk és magasztalunk, Nevedet zengedezzük és Neked éneklünk, add, hogy szívünkben távozzék minden kicsinyhitőség, kételkedés, zúgolódás és versengés, add, hogy boldog szívvel kövessük Krisztusunkat, engedelmes tanítványai lehessünk minden jóra, Neved dicsőítésére. Ezért ragyogtasd ránk Igéd világosságát, add, hogy az emberi szó szívünkben Igédé lehessen, élő üzeneté, vonj magadhoz közel bennünket s áraszd ránk minden áldásodat, amit mai istentiszteletünkre készítettél. Krisztusért, Urunkért hallgass meg bennünket. Ámen

Textus: “A nyomorúságban segítségül hívtál és én megszabadítottalak téged; meghallgattalak téged a mennydörgésnek rejtekében; megpróbáltalak téged a versengések vizénél.” Zsoltár 81,8.

Szeretett gyülekezet, kedves testvérek! Elmúlt alkalommal a 61., előbb pedig az 55. zsoltár kapcsán azt írta szívünkbe a Szentlélek, hogy a mi menedékünk Isten szárnyainak oltalma vagy rejteke alatt van. És bár sokszor szárnyra kelnénk, elrepülnénk, akár a föld szélére is, engedjük csak, hogy maga Isten határozza meg, hol a helyünk, Ő adjon erőt, hogy állhatatosak legyünk. És ezek az erők mindig ott vannak, ahol Ő maga terjeszti ki a szárnyát és fogad bennünket rejtekebe, oltalmába, védelmébe. Most ebben a rejtekben (vagy ahogy a 81. zsoltár mondja: a mennydörgésnek a rejtekében) ellátunk máshova is, a versengések vizéhez. Ezt a Mózes 2. könyvének 17. részéből vett héber szóval így hallottuk: Méríbá. Szó szerint fordítva így adható vissza: a versengés helye. Mi Isten szárnyai árnyékában találunk oltalmat, ott is kell megmaradnunk, – de amikor Isten válaszol a mi kéréseinkre, könyörgéseinkre, imádságainkra, éppenséggel mennydörgése rejtekéből válaszol. Jézus is így mondja ezt, igaz, nem ilyen erőteljes, drámai képpel, hanem inkább még titokzatosabban: Atyád, aki titkon van, megfizet néked nyilván. Ezt Jézus akkor mondja, amikor arra tanít, hogy ne csináljunk látványosságot az imádságból (Máté ev. 5.5-6). Sajnos, vannak keresztyének, akik csak akkor hajlandók imádkozni, ha ott van a média és fotózzák őket. Hozzáteszem, sajnos vannak olyanok is, akik még akkor sem hajlandók imádkozni. Jézus azt mondja, menj be a belső szobádba, a te rejtekedbe és a Mennyei Atya, aki titkon van, rejteken van, aki szárnyai árnyéka alá bevon téged, és majd megfizet néked nyilván. A felolvasott Ige fényében nézzük még egyszer a szép buzdítást: hívj segítségül engem a nyomorúság idején, én megszabadítlak téged és te dicsőítesz engem (Zsoltár 50,15). Vagyis, mintha Isten mondaná: a nyomorúságban segítségül hívtál, én megszabadítottalak téged, meghallgattalak téged. Nos, ma a meghallgatott imádságról szeretnék szólni. A meg nem hallgatott imádságról is kellene beszélünk, tudom. A meg nem hallgatott imádság roppant nehéz dolog. Erről beszélünk a legtöbbit, több okból is. Most csak két okot hozok ide. Egyrészt nem tudunk mit kezdeni azzal, hogy nem teljesedik a kérésünk. Jakab apostol tanít bennünket szépen a levelében (Jakab lev. 4. rész), hogy kíváncoktok, vágyakoztok, kértek, és nem adatik meg néktek, és pedig azért nem, mert nem jól vágyakoztok, ezért nem jól kértek, nem jó után vágyakoztok, ezért nem jót akartok. Valóban, bölcsen tanít bennünket az Ige, és mi magunk is sokat foglalkozunk a meg nem hallgatott imádsággal, sok beszélgetésben, lelkigondozásban, és megannyi egyszerű megjegyzésben előkerül ez. Sok tekinteten, arcon, testtartáson lehet látni, hogy erős hitű, buzgó keresztyének is meg tudnak ütközni, ha nem hallgattatik meg az imádságuk. Másrészt azért is nagy kérdés ez, mert az úgynevezett gyakorlati ateizmus is itt gyökerezik, itt csírázik ki: a meg nem hallgatott imádságban. Hallottam én is sokszor embereket, akik elméletileg nem ateisták, hanem úgy meghagyják, hogy

van Isten. Amerikában használják az agnosztikus kifejezést. Ez azt a meghagyást jelenti, hogy lehet, hogy van Isten, lehet, hogy nincs Isten, nem foglalkozom ezzel a kérdéssel sem filozófiailag, sem teológiailag. Meghagyom, lehet, hogy van Isten, de gyakorlatilag ateista vagyok. Miért? Mert valamikor gyerekkoromban, valamikor fiatalkoromban, valamikor felnőtt koromban, valamikor egy krízishelyzetben vagy valamikor csak úgy, próbára tettem az Istent. Föltettem neki a kérésemet, és nem lett belőle semmi.

Ott a pusztában is (amit felidéz a zsoltár), milyen drámai az a kérdés, amit Isten népe Mózes szemére hány: megkísértettétek az Urat, mondván, vajon közöttünk van-e az Úr, vagy nincsen? (2Mózes 17,6) Igen, egy-egy drámai helyzetben a meg nem hallgatott könyörgésből sokszor sarjad az ember szívében ilyen gondolat, – de ez nem gondolat, nem filozófia, hanem magatartás.

Mindazonáltal, ma a meghallgatott imádságról szeretnék beszélni, mert ez is roppant nagy kérdés. Mi következik abból, hogy Isten meghallgatja a kérésünket?

Először, némi iróniával hadd hozzak ide egy példát. Egy amerikai ismerősömtől kaptam egy érdekes újságcikket. Nemrégiben Amerikában elnökválasztás volt, mi pedig Magyarországról, kis ország lévén, mindig is figyeltük a nagyokat, és bennünket is izgatott, hogysmint lesz ez; a kampány zaja, a latolgatások, a lehetőségek hozzánk is eljutottak. Sok mindent láthattunk abból is, ahogy az amerikaiak igen vehemenesen belevetették magukat az elnökválasztásba. Nos, ez a cikk arról szól, hogy Amerikában sok keresztyén imádkozott azért, hogy bárki, csak ne a szőke nő legyen az elnök. Bárki, csak ne a szőke nő. És idézgették Habakuk prófeta könyvét, aki Jeruzsálem elpusztulása előtt működött, sokat beszélt a népe szívéhez, sokat jövendölt a gonoszságuk, az elvetemültségük, a hitetlenségük, a bálványimádásuk, a beképzeltségük, a törtetésük, a kivagyiságuk, egyszóval az istentelenségük miatt bekövetkező bajról, de maga is folyton azért fohászzkodott (még a próféciáiban is), hogy bárcsak eljönne az Úr és letenné a gaz királyokat, bárcsak eljönne az Úr és eltörölné az önimádatba züllött Jeruzsálemet, kiirtaná a bálványimádást, kiszárítaná a gonoszságot. És lőn! Eljött Babilon, és lerombolta Jeruzsálemet. Aztán a 70 esztendei fogságban Ezékiel prófeta már erőteljesen arról jövendölt és fohászzkodott, hogy engedje haza az Úr az ő népét a fogságból, keményen megbüntette már, most hát gyűjtse össze kiszáradt csontjainat és élessze meg a nép meghalt tetemét, hogy újra éljen. Ezékiel könyve 37. részében olvassuk ezt a látomást. És lőn. Jött egy pogány király, Cirusz, aki haza engedte a népet, és még pénzt is adott arra, hogy újra építsék a templomot. Cirusz pogány király volt. A cikknek a címe: A meghallgatott imádság politikája. Mit kezdünk azzal, amikor az Úr sokak kérését meghallgatja? Például, az amerikai elnökválasztáskor?

De most már igazán komolyra fordítva a szót, a Mózes 2. könyvéből hallottuk a leírást: Isten népe megszabadult az egyiptomi fogságból, óriási csodák által kijutottak Egyiptomból, megnyílt előttük a Vörös-tenger, a fáraó viszont seregével együtt elveszett; Isten (erről is beszél a zsoldár!) levette népe hátáról a cseléd-kosarat, eltörte a rabszolgamunka botját, kiszabadította övéit, és kinn vannak már a Szin pusztájában. De nincs víz. És akkor egy perlekedés kezdődik, nem is zúgolódás, hanem perlekedés, vita, vetekedés kezdődik. Nekimennek Mózesnek: adjál vizet innunk! Ezért hozott ki minket Isten, ezért hozott ki miket a te Istened? Velünk van vagy nincs velünk? Azért hozott ide, hogy itt pusztuljunk mi is, a gyerekeink is, a jószágaink is, itt haljunk szomjan? Mózes ekkor Isten elé áll, könyörgőre fogva a dolgot. Az Úr pedig megparancsolja Mózesnek, hogy azzal a bottal, amivel kettéválasztotta a Vörös-tengert, amivel tengerfövényig kiszárította a tengert, azzal most (éppen fordítva!) fakasszon vizet. És ő a Hórebnél megütött egy kősziklát és víz fakadt belőle. Ezt idézi fel a zsoldár, amint felolvastam. A nyomorúságban segítségül hívták, Isten megszabadította őket, meghallgatta őket a mennydörgések rejtekében, és megpróbáltalak őket a versengések vizénél, Mériba vizénél.

Úgy magyarázzuk ezt a szót (a nyomorúságban segítségül hívtál), hogy ez már költői, értelmező fordítás. Eredetileg csak ennyi áll: kiáltottál. És ez a kiáltás mindenféle kiáltozást jelenthet: zajongást, lármát, amikor kiszakad a szívünkből valami, és az lehet nem jól megfogalmazott kérés is, a bajban levő ember felkiáltása, sikoltása. Mert a nyomorúságba került ember, még ha hitetlen is, tudjuk, valami titkos, természetes ösztöntől vezérelve Istenhez folyamodik a bajban. Amikor diák voltam, egy gyülekezeti könyvtárban feldolgoztuk azokat a levelező lapokat, amelyeket a magyar honvédek írtak a 2. Világháborúból, az orosz frontról haza. Persze, mindenikre rá volt ütve a tábori cenzúra pecsétje, de sok minden le van írva azokra az egyszerű karton-lapocskákra, amelyeket ákom-bákom betűkkel írtak az egyszerű magyar parasztyerekek, akiket kivittek a háborúba. Szinte mindenikben benne volt a fogadkozás: tiszteletes úr, ha a Jóisten hazasegít engem, akkor én, aki eddig nem jártam templomba, minden vasárnap ott leszek. Tiszteletes úr, ha az Úr kiszabadít engem ebből a nyomorúságból és élve hazajutok, megfogadom, megígérem, az Isten kedves gyermeke leszek. Hát, 1945 és 1975 között nem telt el sok idő, csak harminc év. Ezek a fiatal emberek 20-22 évesek lehettek a háború idején, de nem láttam őket a templomban 30 év múlva, mikor javakorbéli férfiak lehettek, talán már nagyapák.

Miről beszél a zsoldár? Hogy még a hitetlen is, az istentagadó is, ha artikulátlanul is, ha nem jól fogalmazva is, de Istenhez kiált a bajban és a nyomorúságban. Itt azonban azért fordítjuk úgy, hogy: „segítségül hívtál”, vagy: „hozzám kiáltottál”, mert Isten gyermekei Isten ígé-

retére hivatkozva folyamodnak az Úrhoz segítségül. Malakiás próféta egyenesen provokálja az ő népét és azt mondja, mintegy Isten nevében: próbálgatok meg, hogy adok-e nektek vizet (Malakiás 3). Az 50. zsoltár, a kedves ígénk pedig azt mondja, hívj segítségül engem a nyomorúság idején és én megszabadítalak téged, – és te dicsőítesz engem. Azt mondja tehát az Úr: feleltem, meghallgattalak. Ézsaiás próféta is ugyanezzel a szóval buzdítja népét: jókedvem idején meghallgattalak (Ézs 49,8). Amikor már a fogságból való szabadulás reményét hirdeti, és idézzük még egyszer Jézust: Atyám, aki titkon van, meghallgat és megfizet nyilván (Mt 5,6). Ez a meghallgatás afféle visszhang. Éppen Habakuk próféta az, aki egy helyen ugyanezt a szót mondja, hogy ugyanis amikor elvetemedik az ember Istentől és össze-vissza kiabál, mindenfélét mond, akkor a halott világból is csak a saját szavait hallja visszhangozni (Habakuk 2,11). De most fordítsuk ezt meg! Milyen csodálatos, hogy az elmondott kérésem visszhangot talál Isten szívében: meghallgattalak, válaszoltam, feleltem, szükségeidet betöltöttem!

Am folytatódik a zsoltár, mert azt mondja a 9. versben: hallgass én népem, hadd tegyek bizonyosságot *ellened!* Majd utána így folytatja: Oh, ha az én népem, Izrael, meghallgatna, hallgatna rám! És itt egy másik szó szerepel a meghallgatásra, – ez sokkal inkább az odahallgatást, vagy inkább az engedelmességet jelenti. Ez egy másféle tartomány. De még mielőtt erről szólnék, még egyszer meg kell erősítenünk, hogy amikor mi Istenhez kiáltunk, és Ő meghallgatja kérésünk, amikor ez visszhangzik az Isten cselekedetében, akkor, emlékeznünk kell arra is, amit Jézus mond, éppen az imádságról: ki sem mondjuk, már meg van hallgatva (Máté ev. 6. rész, 139. zsoltár). És ez mély titokra mutat rá: menjünk be bátran ebbe a rejtekbe, hiszen ez a mi boldog bizonyosságunk, hogy mi elveszettek voltunk, de Isten Krisztusban igazságot szerzett nekünk, mi Isten ellenségei voltunk, Isten Krisztusban elibénk jött békejobbival, mi halottak voltunk bűneink miatt – mondja Pál apostol –, Isten a Krisztusban örök életet készített és bűneink Egyiptomából kiszabadított; és még most is, mikor zúgolódnunk ellene, versengünk, mormogunk, akkor is evangéliumát hirdetteti nekünk. Egyszóval, most is, amikor annyira nem látszik rajtunk, hogy tisztelnék az Ő szentségét, szüntelen hív bennünket szent asztalához, az úrvacsora közösségében.

Hallgass meg, hallgass meg, én népem! Oh, mondja az Úr, bárha Izrael hallgatna rám! Mint jeleztem ez itt másféle szó, ez az engedelmességnek a szava. Mintha azt mondaná Isten: indulj el végre felém! Ne csak a kiáltásod, a jajod, a kétségbeesésed jusson el hozzám, te magad indulj el felém, és keresd, hogy megcselekedhesd Isten akaratát. Amikor ezt mondja az Úr, akkor érezzük – idéztem a zsoltár szép versét: hívj segítségül engem a nyomorúság idején, én meghallgatlak téged és megszabadítalak, és te dicsőítesz engem -, hogy ez a harmadik tag hibádzik:

dicsőítesz téged! Ezért mondtam a bevezetőben, hogy roppant terhe az életünknek a meg nem hallgatott imádság, és sokat forog körülötte a szívünk, és bizony sokszor – hadd mondjam így – a mi keresztyén testvérölelésünkéből éppen azzal csúszik ki valaki, hogy nem hallgatta meg Isten a kérését. Igen, látom a jó és kedves barátomon, hogy gyakorlati ateista lett belőle, és ha firtatom ezt a dolgot, akkor fölmutat, és azt mondja: velünk van vagy nincs velünk? Van Isten egyáltalán, vagy nincs? Nagy teher ez rajtunk. S ott vannak a magunk tapasztalatai is. Mégis, hadd tegyem hozzá újra, ma arról kell szólni, hogy annak is roppant terhe van, amit a zsoltár mond: hívj segítségül a nyomorúság idején, meghallgatlak, megszabadítalak, és te *dicsőítesz* engem. És ez talán nehezebb is, mint feldolgozni és megérteni, hogy Isten nem hallgatta meg a kérésünket. Erre vannak mindenféle jó és rossz feleleteink. Egy bölcs teológus azt mondja, hogy Isten mindig minden kérésünket meghallgatja, olykor éppen úgy, hogy nem hallgatja meg. Isten minden kérésünket meghallgatja, és éppen úgy könyörül meg rajtunk, hogy nem teljesíti, amit nagyon akartunk. Mert ha teljesítené, abból baj és borzasztóság lenne! Jaj, ha minden artikulátlan kívánságunkat meghallgatná Isten! Csak egyet mondok. Hányszor szalad ki az ember száján: verje meg az Isten!? És ez vajon imádság, jajkiáltás, artikulátlan üvöltés? És a káromkodás, amibe mi magyarok annyiszor belefoglaljuk Isten nevét? Tudom, mondhatnánk mindegyikre, hogy mi nem erről beszélünk, ha a meg nem hallgatott kérésekről szólnunk, - hiszen gyógyulásért és erőért könyörgünk, hogy tartson még Isten közülünk valamit; vízárt könyörgünk, élelemért, szabadulásért, világosságért, és még annyi mindenért.

De kedves testvérek, mi van akkor, ha Isten meghallgatja a kérést? Abból mi következik? Nyugtázzuk örömmel, hogy mégis csak működik az imámalom, hogy sikerült végre az ima-automatába a megfelelő mértékű érmét bedobni? És végre működik, és nem kell mennyei diszpécser hívni, mert nem akar kijönni a kappuccsinó vagy a szendvics? Mi következik abból, ha Isten odahajol, úgy mint ott, Mériba pusztájában, a vetekedés vizénél, a kétségbeesés órái? Megpróbálta az Ő népe szívét, odahajolt, és víz fakad a sziklából. Korábban már ketté nyílt a Vörös-tenger is. Meghallhat minket is, és gyógyulások lesznek és vigasztalásokat kapunk. Mi több, a Lélek mondja helyettünk, amit ki se tudunk mondani (hogy egészen Pál apostolig vigyem a szót), mert sokszor nem tudjuk kimondani a legfontosabb, legbizalmasabb szót sem az imádságunk kezdetén: Atyám! – , és a végén sem, hogy: Ámen! Igen, mondja az apostol, a Lélek áll oda mellénk és mintegy helyettünk fohászodik, hogy meghallgattatásra találjon az imádságunk, hogy megalapozott legyen a kérésünk, hogy Isten ígéretére helyezzük rá reményünket! És teljesül! És akkor mi történik? Azt mondja a zsoltár: akkor te dicsőítesz engem! Augustinus egyházatyja a zsoltárt magyarázva igen

szemléletesen érzékelteti, hogy mi ez a vetekedés-vize, versengés-vize, meghasonlás-íze, pereskedés-íze (sokféleképpen lehet fordítani). Ő bizony bátran szól itt, én, megvallom, nem vagyok annyira vad. De el tudom képzelni Hyppo püspökét, ott ül Észak-Afrikában egy régen alapított római kolónia keresztényen gyülekezetében, egy kisebb méretű katedrális szószékén, és magyarázza a zsoltárt és azt mondja az ott ülőknek: testvérek, látom, most is van közöttünk olyan, aki reggel még azon töprengett, hogy ide jöjjön-e a templomba vagy elmenjen a cirkuszi matinéra. És a versengés még most is ott van a szívében, hogy jól tette-e, hogy eljött, jól tette, hogy az Urat kereste, és nem másképp kellett volna döntenie? Én nem vagyok ilyen bátor, hogy elkezdjem azt mondani: kedves testvérek, leveszem a szemüvegemet és hogy jobban lássalak, és tudom, hogy milyen szívvel ültök itt, min vitatkoztatok magatokban, magatokkal és Istennel. Jól teszitek, ha idejöttök, jól teszitek, ha keresitek az Urat, jól teszitek, ha szent asztalához járultok és hirdettetik néktek Krisztus megmentő dicsősége. Vagy jobb lett volna valami matinéra elmennetek? Nem vagyok ilyen bátor, csak a zsoltárt ismétlgetem. Hallgass én népem – folytatódik az Úr szava a zsoltárban –, hadd tegyek bizonyosságot ellened. Oh, Izrael, ha te meghallgatnál engem, ha hallgatna rám az én népem – mondja az Úr –, és az utaimon járna! „Ezt jelenti Istent dicsőíteni! Meghallgattalak, megszabadítottalak és te dicsőítesz engem, vagyis járj az én utamon, ne legyen idegen istened, ne menj bálványok után, ne állítsd magad önmagad elé, ne hódolj még önmagadnak se, csak Istentől remélj és várj jót, szabadulást és üdvösséget.

Csodálatos az, testvérek, ahogy a zsoltáros feddi népét. Fölidézi a régi szabadítást, emlékeztetve az Isten ígéretére és a könyörületére, és arra, hogy mi következik a meghallgatott imádságból: „Oh, ha az én népem hallgatna rám, Izrael az én utamon járna, legott megaláznám ellenségeit s szorongatói ellen fordítanám kezemet. Az Úrnak gyűlölői hízelegnének neked, és örökkévaló volna a te életidőd, és megalégítenének búzával és sziklából folyó mézzel töltenélek el.” Mondhatnánk, testvérek, hogy ez már egészen elképesztő, de mégis valami fantasztikus fokozás. Úgy indult a mi történetünk, hogy a szomjúhozó nép perbe fogta Istent, és kapott vizet a sziklából. Ott van velük az Isten, meghallgatta a kérést. Ám azzal folytatja az Úr a zsoltárban, hogy ha hallgatnánk rá, ha dicsőítenék Őt, ha az Ő útján járnánk, ha betöltenék szent élettörvényét, akkor nem víz, hanem méz fakadna a sziklából. Oh, ha az én népem hallgatna rám – mondja az Úr, aki meghallgat bennünket. Oh, ha az én népem szárnyaim rejtekébe jönne, ahol a mennydörgés rejtekéből válaszolok neki. Oh, ha az én népem szüntelenül engem keresne és szívében lenne az ígéret és a boldog bizodalom, hogy akik Istent keresik, azok élni fognak! Ámen

Imádkozzunk! Könyörgést meghallgató, hűséges Istenünk! Hozzád kiáltunk most is, és szeretnénk minden szavunkat és kérésünket ígéreteidre alapozni. Magasztalunk, hogy még meg sem születünk, Te már elrendelted és elküldötted érettünk Krisztusodat. Magasztalunk, hogy míg mi bűneink halálában vesztegeltünk, Te általa igazságot és életet szerezteél számunkra. Magasztalunk, hogy bár a szívünk tele volt haraggal, háborúsággal, gyűlölettel ellened, Te szent szeretettel magadhoz öleltél bennünket. Magasztalunk minden meghallgatott kérésért és dicsőítünk a meg nem hallgatottakért is, mert tudjuk, bölcsességedbe van elrejtve mi az, amit elutasítasz, mi az, amit megteszel, és mi az, amit megadsz már akkor, amikor még a nyelvünkön sincs a szó. Magasztalunk, Mennyei Atyánk, csodálatos tudásodért, hogy látod és ismered minden szükségünket, tudod minden nyomorúságunkat, de látod elrendelt életcélunkat is. Magasztalunk, hogy Hozzád jöhetünk szükség óráján, segítségül, és áldások idején hálaadással. Köszönjük, hogy segíted az erőtelent, pártját fogod az árvának, az özvegynek, Te vagy ítélő bírása és megsegítője minden nyomorultnak. Köszönjük hogy ha a halál árnyéka völgyében járunk is, nem kell félnünk a gonosztól, - veszsződ és botod velünk van és megvigasztal minket. Köszönjük, hogy így vigasztalod a gyászolókat, erősíted a gyengéket, gyógyítod a betegeket. S azt is köszönjük, hogy mikor a szívünkben sok súlyos kérdés van, a Te mindenre megválaszolsz drága evangéliumoddal, örömhíreddel, és meg is hívsz szent életre, igazságra, boldogságra. Engedd, hogy most majd, amikor szent asztalodhoz jövünk, venni a kenyeret és a pohárt és hirdetni a mi Urunk Jézus Krisztusunk halálát és feltámadását, hadd hasson át bennünket csodálatos szeretetednek átérzése, hogy velünk, a Jézus Krisztus vére árán szövetséget kötöttél, kegyelmedbe befogadtál, és mindvégig megtartasz. Add, Mennyei Atyánk, hogy hálás szívből minden meghallgatott imádságért, minden jószágodért, minden könyörületért, minden kegyelmedért most és egész életünk során szent törvényed betöltve tudjunk Téged dicsőíteni. Krisztusért, Urunkért kérünk, hallgass meg bennünket. Ámen